

Моя щаслива родина»

Мене звати Яся. Мені шість років. Моя родина дуже велика. У мене є мама, тато, старший брат і шість дочок. Їх шість, тому що мені шість років. З кожним роком у мене буде з'являтися нова дочка. Чекаю не дочекаюся, коли мені буде 100 років. Тоді я буду гратися з усіма ста дочками відразу, а коли мені буде набридати, вони будуть гратися одна з одною. Скоро у мене день народження, і мені подарують ще одну доньку. Я впевнена, що її вже заховано десь у домі. Напевно, на верхній полиці у коридорі. Я, звичайно, дуже висока, але до неї чомусь не дістаю. Бабуся, яка приїздить до нас щомісяця, постійно говорить, що я дуже виросла, а мама недавно сказала, що я зростом сто.

Моя мама — вчитель, але не просто звичайний вчитель, який ходить до школи, щоб навчати дітей, а ще й такий, що до нас додому приходять учні. Найчастіше вони трохи старші за мене, на рік або три. І коли мамин урок закінчується, я іноді встигаю з ними трохи погратися. Тому, що друзів у мене немає, я дуже люблю, коли у мами урок.

Тато працює програмістом. Мені здається, це дуже цікава робота, бо він увесь день сидить за комп'ютером. Скільки ж це, напевно, мультиків встиг там подивитися!

Зате у неділю тато кличе нас пограти в бадмінтон. Брат не завжди йде з нами. Найчастіше він грає десь з друзями у футбол чи війнушки.

Так, в мене є брат. Йому аж 12 років, і звать його Зарік. Він уже великий, йому зі мною не дуже цікаво. Вчора, коли я до нього підійшла, щоб показати, як я намалювала наш майбутній будинок, він сказав: «Ага, дуже красиво», а сам навіть не подивився.

Але взагалі Зарік дуже хороший і завжди мене захистить. Одного разу я вийшла з ним на подвір'я. Один з його друзів сказав: «Навіщо ти сюди цю дрібноту привів? Вона нам буде тільки заважати!» Так брат йому врізав! Після цього вони не спілкувалися. Але потім помирилися.

Ми живемо в квартирі і власного двору у нас немає. Тому я більше люблю гратися на моїй базі. Вона на пустирі за будинком. Там є велика гора, з мене зростом. Я притягла туди кілька гілок, а Зарік допоміг мені їх покласти так, що вийшов будиночок.

У Заріка є своя база, вона недалеко від моєї. Іноді він заходить до мене в

гості. Тоді ми розпалюємо вогнище і смажимо на ньому хліб з помідорами і зефірки. Зефірки, якщо їх наколоти на паличку і потримати над вогнем, ззовні трохи підгорають, але це не страшно. Зате всередині у них з'являється гарячий крем. Цікаво, звідки він там береться?

Прямо за пустирем починається ліс. Ми з Заріком та його другом Дмитром шукали там гриби, але не знайшли. Зате ми знайшли суницю. Ягідки були хоч і маленькі, зате дуже смачні, як морозиво. Потім ми грали в індіанців. У Заріка з Дмитром були луки і по чотири стріли. У мене лука не було, і Зарік мені його зробив. Він знайшов палицю, але та виявилася занадто сухою і зламалася. Тоді Зарік взяв іншу палицю, яка була досить гнучкою. Спочатку він прив'язав волосінь до одного кінця палиці і зігнув її. Тоді Зарік прив'язав волосінь до іншого кінця. Потім він сказав, що це було дуже складно. І я з ним згодна.

З пустиря через ліс веде стежка. Якщо по ній довго йти, то прийдеш до Заброшки. Заброшка — це старий будинок, в якому ніхто не живе. Зарік з друзями раніше ходив туди, але мені не дозволяв. Він говорив, що це небезпечно. А потім і сам перестав. Він сказав, що бачив там наркомана. Наркомани — це такі люди, які їдять і п'ють отруту і можуть насильно дати тобі отрути або навіть вбити людину. А ще там зі стелі падають великі камені.

Я вам вже говорила, що у мене немає друзів. Я дуже хочу, щоб у мене була подруга, а ще краще сестра, бажано близнючка.

Іноді буває так, що досить захотіти і повірити, і це у тебе з'явиться.

Отже, я гуляла у дворі. Гратися не було з ким, тому я залізла на дерево і вирішила побути шпигуном. Шпигуни — це такі люди, які за кимось стежать, і у них це добре виходить.

Я дивилася в бінокль і побачила дівчинку зі своєю мамою. Вони йшли прямо до нашого під'їзду. Я припустила, що це нова мамина учениця. Я вирішила за ними простежити.

Вони зайшли до під'їзду, я потихеньку прокралася за ними. Ці двоє викликали ліфт, а я непомітно прослизнула до сходів і помчала на п'ятий поверх. Ліфт зупинився дійсно на нашому поверсі! Мама дівчинки подзвонила у наші двері, їм відчинила моя мама і жахливо зраділа.

Я дорахувала до шістдесяти і безшумно зайшла у квартиру. Гості вже роззулися і пройшли до кухні, я навшпиньках підкралася і тут мене зрадив телефон, що гучно задзвонив у кишені. Мама телефонувала мені, щоб покликати додому.

Виявляється, її подруга повернулася з Англії, і ми всі разом будемо пити чай з лимонно-шоколадним кексом.

Дівчинку звали Настя. Їй теж було шість років. Тільки мій день народження у жовтні, а Настин у листопаді. Вона сказала:

— Я люблю пити чай!

І я люблю пити чай, тому сказала:

— Я теж! — і додала: І морозиво люблю!

Настя сказала:

— І я люблю морозиво! А ще грати в хованки!

Я відповіла:

— Я теж! І дощ люблю!

Настя засміялася і закричала:

— І я люблю дощ! І спати на другому поверсі ліжка!

— Я теж! — сміялася я, — Ми як справжні близнючки.

А потім подумала і додала:

— Слухай, а давай і справді будемо близнючками.

— Ми близнючки! Ми близнючки! — кричали ми і кружляли, взявшись за руки.

Так у мене з'явилася сестра-близнючка. Я дуже рада, що нарешті в моїй родині є ще одна дівчинка. Крім моїх дочок, звичайно, але з ними особливо і не поговориш...

Світозар Швець 8 клас.

Херсонська загальноосвітня школа І-ІІ ступенів № 16

із вивченням мов національних меншин

Херсонської міської ради.